

Sygn. akt I C 2421/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Daria Ratymirska

Protokolant: sekr. sąd. Daria Paliwoda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 grudnia 2016 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę kwoty 8.172,12 zł

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje zwrócić stronie pozwanej ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 1000 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego.

UZASADNIENIE

J. S. wniosła pozew przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 8.172,12 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 18.02.2015r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 30.12.2014r., w kolizji drogowej, uszkodzony został samochód osobowy marki L. (...) nr rejestracyjny (...), stanowiący własność S. S.. Sprawca wypadku był ubezpieczony u strony pozwanej od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Poszkodowany wynajął od powódki samochód zastępczy marki F. (...) na czas naprawy uszkodzonego pojazdu, ustalając stawkę za dobę najmu w wysokości 270,60 zł oraz wynagrodzenie w wysokości 869,61 zł za podstawienie pojazdu zastępczego do miejsca wskazanego przez poszkodowanego (z W., gdzie powódka ma siedzibę do Ś., tj. 102 km x 2 x 3,50 zł = 707 zł netto + VAT) oraz taką samą kwotę za odbiór samochodu. Okres najmu (43 dni) pokrywał się z okresem, w jakim uszkodzony samochód podlegał naprawie. W dniu 11.02.2015r. powódka wystawiła poszkodowanemu fakturę VAT za najem pojazdu zastępczego na kwotę 13.375,02 zł.

Powódka wskazała, że decyzją z dnia 18.02.2015r. pozwana uznała za zasadny okres 10 dni najmu oraz bezpodstawnie obniżyła stawkę dobową najmu na kwotę 129,15 zł oraz zaniżyła zwrot kosztów podstawienia i odbioru auta, wypłacając z tego tytułu jedynie kwotę 123 zł.

Niniejszym pozwem powódka dochodziła refundacji kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres 29 dni (w uzasadnieniu pozwu wskazała, że ostatecznie częściowo uznała decyzję pozwanej i dokonała redukcji dni najmu do 29, tj. do dnia zakończenia naprawy, co miało miejsce, jak podała, w dniu 27.01.2015r.) wg stawki 270,60 zł (brutto) oraz kosztów podstawienia i odbioru pojazdu w kwotach po 869,61 zł (brutto) - minus wypłacone przez pozwanego z tego tytułu odszkodowanie częściowe w kwocie 1.414,50 zł. Wskazała, że swoją legitymację w procesie wywodzi z umowy cesji, zawartej z poszkodowanym w dniu 10.02.2015r.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania. Zarzuciła, że, po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, wypłaciła na rzecz powódki odszkodowanie, uznając za zasadne 10 dni najmu pojazdu zastępczego, przy przyjęciu stawki 129,15 zł za dobę, oraz 123 zł za podstawienie i odbiór auta zastępczego. Zdaniem pozwanej, stawka, zastosowana przez powódkę, była zawyżona, przy czym również okres najmu, przyjęty przez powódkę był niezasadny, a wywołany tym koszt nie był celowy i ekonomicznie uzasadniony. Pozwana zakwestionowała ponadto wysokość kosztów podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego do miejscowości znacząco oddalonej od miejsca zamieszkania poszkodowanego oraz sposób naliczenia tych kosztów wg kilometrów. Zarzuciła, że nie został tu dochowany obowiązek minimalizacji szkody, spoczywający na poszkodowanym. Pozwana zarzuciła ponadto, że twierdzenia powódki odnośnie daty zakończenia naprawy w dniu 27.01.2015r. były sprzeczne z datą faktury nr (...) wystawionej już w dniu 14.01.2015r. przez zakład naprawczy za wykonaną naprawę pojazdu. Podniosła, że uszkodzony samochód został oddany do naprawy dopiero 7.01.2015r. i to do warsztatu, który mieści się pod tym samym adresem, co miejsce zamieszkania poszkodowanego. Zarzuciła, że rodzaj uszkodzeń w pojeździe nie czynił go niezdatnym do ruchu drogowego przed dniem 7.01.2015r.

Stan faktyczny:

W dniu 30 grudnia 2014r. w kolizji drogowej został uszkodzony samochód osobowy marki L. (...) nr rejestracyjny (...), stanowiący własność S. S.. Sprawca wypadku był ubezpieczony u strony pozwanej od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Powódka prowadzi działalność gospodarczą pod firmą(...) z siedzibą we W., w ramach której wynajmuje samochody zastępcze osobom poszkodowanym w wypadkach drogowych.

W następstwie zgłoszenia szkody przez powódkę – która nabyła prawa do wierzytelności, z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego, na podstawie umowy cesji z dnia 10.02.2015r. i zgłosiła swoje roszczenie, przedstawiając fakturę VAT nr (...) z dnia 11.02.2015r. na kwotę 13.375,02 zł - strona pozwana przeprowadziła postępowanie likwidacyjne i wypłaciła powódce odszkodowanie w kwocie 1.414,50 zł, uznając - decyzją z dnia 18.02.2015r. - za zasadny okres 10 dni najmu ze stawką dobową w wysokości 129,15 zł oraz przyznając zwrot kosztów podstawienia i odbioru auta w kwocie 123 zł.

Bezsporne.

Sąd ustalił:

Poszkodowany S. S. jest mechanikiem samochodowym, mieszka i prowadzi działalność warsztatową w Ś. przy ul. (...). Pod tym samym adresem działalność gospodarczą w zakresie naprawy pojazdów mechanicznych prowadzi jego brat P. S., z zawodu lakiernik i blacharz samochodowy, który dodatkowo, w zakresie swojej działalności, zajmuje się wynajmowaniem pojazdów zastępczych – aktualnie w ofercie ma sześć samochodów, zaś w styczniu 2015r. dysponował dwoma pojazdami marki S. (...). Oferował wynajem pojazdów tzw. klasy C za cenę 130 zł za dobę. Często współpracował także z powódką w zakresie wynajmu pojazdów, które na jego prośbę dostarczane były z W.. W następstwie przedmiotowego wypadku z dnia 30.12.2014r., brat poszkodowanego zwrócił się do powódki o dostarczenie pojazdu zastępczego. Poszkodowany upoważnił powódkę do rozliczenia szkody komunikacyjnej w pozwanym Towarzystwie. Podpisał niewypełniony formularz „kontraktu wynajmu auta” (k.19). Przed podpisaniem nie zapoznał się z treścią formularza, nie wiedział co podpisuje. W tych samych okolicznościach poszkodowany podpisał oświadczenie o korzystaniu z samochodu zastępczego, w treści którego zawarty był m.in. zwrot, że samochód zastępczy „był mu potrzebny do dojazdów do pracy oraz spraw rodzinnych” (k.20) oraz umowę cesji wierzytelności (k.24). Poszkodowany nie rozmawiał z przedstawicielem powódki - ani on, ani w jego imieniu brat P. S., nie negocjowali warunków umowy najmu pojazdu zastępczego, nie umawiali się co do stawki dobowej najmu, wpisanej następnie w kontrakcie w kwocie 220 zł netto, ani co do opłaty za podstawienie i odbiór auta. Nie ustalali też okresu najmu. Poszkodowany nie otrzymał również faktury VAT nr (...) z dnia 11.02.2015r. na kwotę 13.375,02 zł, tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego. Zgodnie z dotychczasową współpracą pomiędzy powódką i P. S., poszkodowany

nie miał ponosić żadnych kosztów z tytułu wynajmu samochodu zastępczego, zaś należność z tego tytułu miała być rozliczona przez powódkę bezpośrednio z towarzystwem ubezpieczeń.

Uszkodzony samochód poszkodowanego marki L. (...) po wypadku był „jezdny”, nadawał się do dalszego użytkowania w ruchu drogowym. Uszkodzenia były niewielkie, dotyczyły błotnika, zderzaka i lampy. Z miejsca wypadku poszkodowany odjechał tym samochodem i pozostawił go w warsztacie brata P. S., w celu dokonania niezbędnej naprawy blacharsko - lakierniczej. W dniu 14.01.2015r. P. S. wystawił fakturę VAT na kwotę 7.012,67 zł za naprawę przedmiotowego pojazdu. W tym dniu naprawa była już zakończona. Po tygodniu poszkodowany sprzedał swój pojazd.

Dowód:

kontrakt wynajmu auta (k.19);

oświadczenie (k.20);

umowa cesji (k.24);

faktura VAT nr (...) z dnia 14.01.2015r. (k. 54 akt szkody);

zeznania świadków: S. S. i P. S. (k.116-118).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 822 k.c., w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.). Wysokość odszkodowania powinna być ustalona według reguł określonych w art. 363 k.c. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Powódka uzasadniła swoją legitymację czynną wobec pozwanego ubezpieczyciela tym, że nabyła wierzytelność o wypłatę odszkodowania, z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego, od poszkodowanego, na podstawie cesji (art. 509 k.c.). Przedmiotem przelewu może być co do zasady wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Skuteczne jest zbycie wierzytelności, nieoznaczonej dokładnie w umowie przelewu, jeżeli można ją określić na podstawie treści stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika (tak: wyrok SN z dnia 5 listopada 1999 r., III CKN 423/98, OSNC 2000, nr 5, poz. 92).

Poszkodowanemu przysługiwało wobec pozwanego ubezpieczyciela roszczenie o naprawienie szkody z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej między ubezpieczycielem i sprawcą kolizji drogowej z dnia 30.12.2014r. Zgodnie z umową cesji, dołączoną do pozwu, przeniósł na powódkę wierzytelność, z tytułu odszkodowania w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Należność dochodzona w pozwie stanowiła różnicę między kosztami wynajmu samochodu zastępczego, kosztami podstawienia i odbioru samochodu zastępczego, naliczonymi przez powódkę, a wysokością odszkodowania, wypłaconego przez pozwanego ubezpieczyciela. W niniejszej sprawie sporny był okres najmu, wysokość stawki za dobę oraz zasadność naliczenia opłaty dodatkowej za podstawienie i odbiór samochodu zastępczego.

Na wstępie wskazać należy, że powódka nie wykazała, aby po stronie poszkodowanego powstała skonkretyzowana szkoda, wynikająca z potrzeby wynajmowania pojazdu zastępczego. Na okoliczność, że poszkodowany wynajmował w okresie od 30.12.2014r. do 10.02.2015r. pojazd zastępczy marki F. (...) nr rej. (...) powódka przedstawiła dowody

z dokumentów, jak kontrakt wynajmu auta (k-19), oświadczenie poszkodowanego z 10.02.2015r. (k-20), dokument, podpisany przez P. S. i zatytułowany w uzasadnieniu pozwu, jako „historia naprawy samochodu poszkodowanej marki L. (...)” (k-25), fakturę VAT nr (...) z dnia 11.02.2015r. (k-21). Dowody z dokumentów prywatnych nie korzystają z domniemania prawdziwości, zawartych w nich twierdzeń (art. 245 kpc). Stanowią jedynie dowód tego, że osoba, która taki dokument podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte. Tymczasem okoliczności, wskazane w tych dokumentach nie znalazły potwierdzenia w zeznaniach świadków S. S. i P. S.. Świadek S. S. (poszkodowany) spontanicznie i stanowczo zaprzeczył, aby wynajmował samochód zastępczy - nie był mu on potrzebny, ponieważ w domu zawsze miał jakiś samochód do dyspozycji. Świadek przyznał zarazem, że podpisał kontrakt najmu auta oraz oświadczenie z dnia 10.02.2015r., jednakże treść tych dokumentów nie była mu znana. Późniejsze stwierdzenie przez świadka, że skoro podpisał, to widocznie wynajął samochód zastępczy, w sytuacji, gdy okoliczności tych nie pamiętał, a minął niespełna rok od zdarzenia, nie mogło być uznane za wiarygodne. Istotnym jest niemniej, że wbrew treści w.w. oświadczenia, poszkodowany nie potrzebował samochodu do dojazdów do pracy, gdyż miejsce pracy (warsztat samochodowy) pokrywało się z miejscem jego zamieszkania. Zatem informacje, zawarte w oświadczeniu z dnia 10.02.2015r. (k-20), na który to dokument powoływała się powódka, nie polegały na prawdzie. Zakres obowiązku odszkodowawczego obejmuje poniesione koszty najmu pojazdu zastępczego tego samego typu co uszkodzony za czas niezbędny do naprawy, w celu zaspokojenia potrzeb w sposób porównywalny do stanu sprzed wystąpienia szkody. Nawet, gdyby uznać, że poszkodowany w niniejszej sprawie wynajął u powódki samochód zastępczy marki F. (...), co jest wysoce wątpliwe, z uwagi na treść zeznań świadka, to takiego postępowania nie można uznać za celowe i racjonalne, skoro nie zachodziła konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego, w celu kontynuowania pracy czy zaspokajania konkretnych potrzeb życiowych w okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona. Zgłoszony przez powódkę koszt wynajmu samochodu nie był więc normalnym następstwem uszkodzenia pojazdu w wyniku kolizji drogowej z dnia 30.12.2014r.

Zeznania świadków nie potwierdziły także stanowiska powódki odnośnie czasokresu trwania najmu. Powódka twierdziła, powołując się na notatkę, sporządzoną przez P. S. (k-25), że okres najmu uzależniony był od czasu trwania naprawy uszkodzonego samochodu marki L. (...), który zakończył się w dniu 27.01.2015r. Tymczasem z kategoriycznych w tym zakresie zeznań świadka P. S. (który przeprowadzał naprawę) wynika, że naprawa została zakończona w dniu wystawienia faktury, tj. 14.01.2015r., nie zaś – jak twierdziła powódka – w dniu 27.01.2015r. Zarazem świadek nie był w stanie wyjaśnić sprzeczności tych zeznań w odniesieniu do w.w. notatki, podtrzymując stanowisko o zakończeniu czynności naprawczych przed wystawieniem faktury. Powódka zatem nie wykazała swoich twierdzeń w tym zakresie.

Odnosząc się do stawki dobowej najmu, wskazanej przez powódkę, Sąd ustalił, w oparciu o dowody z zeznań świadków, że w chwili podpisywania kontraktu najmu auta poszkodowany nie miał wiedzy o wysokości tej stawki, nie była ona przedmiotem negocjacji, ani nawet nie została podana mu do wiadomości. Poszkodowany nie orientował się także co do cen najmu pojazdów zastępczych, oferowanych przez innych przedsiębiorców na lokalnym rynku. Poszukiwanie najtańszej oferty nie leżało też w jego interesie, skoro powódka oferowała tzw. bezgotówkowy najem, bez konieczności ponoszenia jakichkolwiek kosztów przez najemcę i rozliczenie ich przez powódkę, jako wynajmującą, z zakładem ubezpieczeń, odpowiedzialnym za sprawcę szkody. Wprawdzie, co do zasady, poszkodowany nie miał obowiązku poszukiwać podmiotu, oferującego najniższe stawki. Wystarczy, gdy stawki te nie będą rażąco odbiegać od średnich stawek na rynku lokalnym. Jednakże w niniejszej sprawie, w oparciu o opinię biegłego sądowego T. G., specjalisty w zakresie techniki samochodowej oraz wyceny pojazdów i kosztów napraw powypadkowych, z dnia 25.10.2016r., wydaną w innej podobnej sprawie tut. Sądu (sygn. akt (...)) i odczytaną na rozprawie w dniu 29 grudnia 2016r., dobowy koszt wynajęcia samochodu klasy C na rynku lokalnym kształtował się w zakresie 100 – 190 zł netto, a więc średnie stawki były dużo niższe od deklarowanych przez powódkę. W opinii uwzględniono lokalnie działające przedsiębiorstwa z siedzibą w B., W., D. i K. oraz jedną firmę ogólnokrajową. Jak wynika z zeznań świadków, poszkodowany nie orientował się co do cen oferowanych przez lokalne podmioty, uwzględnione w opinii, w tym działające na terenie K. i okolic, jak: „(...)M.”, (...), Pomoc (...). W tych okolicznościach można było przyjąć, że stawka, zastosowana w niniejszej sprawie przez powódkę, była rażąco zawyżona, co wynika także z zeznań świadka P. S., który zeznał, że samochody tej klasy wynajmuje po cenie 130 zł za dobę. A zatem , koszt wynajmu pojazdu

zastępczego, deklarowany przez powódkę w niniejszej sprawie, nie był ekonomicznie uzasadniony, tym bardziej, że poszkodowany – jak wyżej wskazano - dysponował innym samochodem, a wynajęty od powódki pojazd zastępczy nie był mu niezbędny do pracy czy innych konkretnych czynności.

Okoliczność, że poszkodowany, na którym spoczywał obowiązek zmniejszenia rozmiarów szkody (art. 354§2, art. 362 i art. 826§1 kc), mógł wynająć samochód zastępczy na terenie K. i okolic, prowadzi zarazem do stwierdzenia, że mógł w ten sposób uniknąć dodatkowej opłaty za podstawienie i odbiór samochodu, obliczanej przez powódkę według kilometrów, przejechanych z siedziby powódki we W.. Sąd podziela stanowisko pozwanego, że wyższy koszt za podstawienie i odbiór auta przez przedsiębiorcę z W. był nieuzasadniony i nastąpił wyłącznie dla wygody poszkodowanego. Również w tym przypadku, jak wynika z zeznań świadków, stawka za dostarczenie i odbiór samochodu w rzeczywistości nie podlegała negocjacji ani nie była ujawniona poszkodowanemu, który jednocześnie nie miał interesu w zmniejszaniu ustalonej przez powódkę ceny, skoro został zapewniony, że nie poniesie tych wydatków, pozostawiając powódce rozliczenie z ubezpieczycielem. Obowiązkiem odszkodowawczym nie mogą być objęte koszty, wynikające ze świadomego lub niedbałego postępowania poszkodowanych, którzy wbrew obowiązkowi minimalizacji szkody, zawierają umowę najmu pojazdu zastępczego z przedsiębiorcą, oferującym usługi po zawyżonych cenach i mającym siedzibę w odległości ponad 100 km od miejsca zamieszkania poszkodowanego, co rzutowało na wysokość kosztów za podstawienie i odbiór samochodu. Jak bowiem wyżej wskazano, istniała obiektywna możliwość wynajęcia podobnego samochodu na terenie K. i okolic, bez potrzeby sprowadzenia samochodu z W. – jeżeli jednak poszkodowany wybrał taką opcję, to wywołane tym dodatkowe koszty, związane z podstawieniem i odbiorem auta – nie powinny obciążać odpowiedzialnego za szkodę (art. 361 § 1 kc).

Zgodnie z art. 826 § 1 kc, w razie zajścia wypadku, ubezpieczający obowiązany jest użyć dostępnych mu środków w celu ratowania przedmiotu ubezpieczenia oraz zapobieżenia szkodzie lub zmniejszenia jej rozmiarów. Oznacza to zarazem, że poszkodowany nie powinien swoim zachowaniem doprowadzać do zwiększenia rozmiarów szkody. Obowiązkiem poszkodowanego jest podejmowanie działań, zmierzających do zminimalizowania szkody. Brak z jego strony takiego działania nie może zwiększać obowiązku odszkodowawczego ubezpieczyciela, zobowiązanego do naprawienia szkody (por. uz. uchwały SN z dnia 22.04.1997r. III CZP 14/97, OSNC 1997, z. 8, poz. 103; uchwała SN z dnia 16.10.1998r., III CZP 42/98; wyrok SN z dnia 26.11.2002r., I CKN 1993/00). Poszkodowany powinien więc – kierując się zasadą minimalizowania szkody – wynająć pojazd zastępczy, mając na uwadze koszt tych usług, odpowiadający średnim cenom, stosowanym na lokalnym rynku. Jest to istotne szczególnie w okolicznościach niniejszej sprawy, kiedy to powódka, prowadząc działalność gospodarczą, związaną z wynajmowaniem pojazdów zastępczych i kompleksową likwidacją szkody, oferuje poszkodowanym w wypadkach swoje usługi bezpłatnie, przy tzw. „najmie bezgotówkowym” (gdzie pozwani uzyskują faktycznie darmowe korzystanie z pojazdu), stosując ceny, które, jak w niniejszej sprawie, w ogóle nie były przedmiotem zainteresowania poszkodowanego, nie były mu znane, bowiem to nie on ponosił faktyczny wydatek, związany najmem pojazdu zastępczego. Poszkodowany wynajął samochód zastępczy „bezgotówkowo”, gdzie formą zapłaty było upoważnienie do odbioru odszkodowania od ubezpieczyciela sprawcy wypadku i cesja wierzytelności. W tej sytuacji, zgodnie ze stanowiskiem pozwanej, ubezpieczyciel, do którego roszczenie zostało skierowane, może odpowiadać tylko w takim zakresie, w jakim koszty i stawki, zastosowane przez powódkę, nie przekraczają stawek ekonomicznie uzasadnionych.

Sąd podziela stanowisko pozwanej, że ubezpieczyciel nie musi zawsze ponosić kosztów według każdej stawki najmu dowolnie i jednostronnie ustalonej przez powódkę w umowie najmu, zawartej z poszkodowanym, który otrzymując faktycznie bezgotówkowy najem pojazdu nie jest zainteresowany wysokością tej stawki. Nawet zatem, gdyby uznać, że w niniejszej sprawie doszło do zawarcia i wykonania umowy najmu pojazdu zastępczego, to nieuzasadnionym było obciążanie ubezpieczyciela kosztami najmu wg stawki, która znacznie przekracza średnie stawki, po których pojazd na rynku lokalnym można swobodnie wynająć. W takiej bowiem sytuacji nie można mówić o celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztach. Tych wyższych kosztów nie może też usprawiedliwiać rodzaj prowadzonego przez powódkę systemu rozliczeń, którego efektem jest późniejsze otrzymywanie płatności. Sposób i system prowadzenia działalności gospodarczej, prowadzonej przez powódkę, jest jej sprawą organizacyjną i wyłącznie ona ponosi jej ryzyko gospodarcze. W takich okolicznościach, zdaniem Sądu, strony stosunku najmu samochodu

zastępczego, nie mogą w sposób dowolny i z mocą wiążącą dla osób trzecich ustalać wysokości opłat za wynajem. Zgodnie z powołanym art. 826 § 1 kc, ubezpieczający ma obowiązek użycia dostępnych mu środków w celu m.in. zapobieżenia szkodzie lub zmniejszenia jej rozmiarów. Ubezpieczyciel, odpowiedzialny za szkodę, może oczekiwać od wierzyciela zachowania, zmierzającego do zminimalizowania szkody. Dlatego, ubezpieczyciel nie ma obowiązku zwrócić uprawnionemu każdej kwoty, wskazanej w fakturze, dokumentującej wartość szkody. Zgodnie z art. 354 § 1 kc, dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno - gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. W taki sam sposób powinien współdziałać przy wykonaniu zobowiązania wierzyciel (§ 2). Nie oznacza to, jak już wyżej wskazano, że uprawniony ma obowiązek poszukiwać najtańszej oferty na rynku. Nie można jednak zaakceptować stanowiska, że kwestia wynajmu i jego kosztów pozostaje poza kontrolą czy też możliwością zajęcia stosownego stanowiska przez ubezpieczyciela.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów w zw. z art. 415 kc i art. 436§1 kc w zw. z art. 435 kc, orzeczono, jak w pkt I wyroku.

Orzeczenie w pkt II oparto na przepisach art. 98 § 1 i 3 kpc. W skład kosztów procesu, które powódka, jako przegrywająca sprawę, powinna zwrócić stronie pozwanej, wchodzi: wynagrodzenie pełnomocnika, będącego radcą prawnym w stawce minimalnej – 2400 zł, oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Orzeczenie w pkt III oparto na przepisie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.